RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 82.183 van 3 september 1999
in de zaak A. 86.475/VII-19.162.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. WEBER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Jubelfeestlaan 50

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Congolese nationaliteit, op 2 september 1999 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving genomen op 30 augustus 1999 door de verwerende partij, aan de verzoekende partij betekend op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift ingediend op dezelfde datum door de verzoekende partij waarbij zij een dringende en voorlopige maatregel vordert die zij als volgt formuleert :

"Verzoekende partij te machtigen haar reis naar Italië verder te zetten";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 2 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 september 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DENYS die, loco Advocaat D. WEBER verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat aan de eerste voorwaarde van voornoemd artikel werd voldaan, aangezien verzoekende partij dient terug te keren naar haar land van herkomst op 5 september 1999;

Overwegende dat verzoekende partij, wat de tweede voorwaarde betreft, een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 41, 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken van 18 juli 1966, doordat de bestreden beslissing in het Nederlands werd geredigeerd, terwijl de centrale diensten in hun betrekkingen met de particulieren die landstaal gebruiken waarvan de particulier gebruik heeft gemaakt, in casu het Frans;

Overwegende dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht geen gevolg is van enige aanvraag van verzoekende partij, doch een politiemaatregel uitmaakt, die werd genomen na controle of door verzoekster aan de inreisvoorschriften werd voldaan; dat bijgevolg het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekende partij een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 3, alinea 1, 4/, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat de verwerende partij aan verzoekende partij de toegang tot het grondgebied heeft geweigerd omdat zij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, terwijl zij in het bezit is van 500 US Dollar en zou geholpen worden door een derde die haar naar Italië zou voeren en haar financiëel zou helpen; dat voornoemde derde door de Rijkswacht werd verhoord, en doordat zij in het bezit is van een vliegtuigticket voor de terugreis;

Overwegende dat luidens artikel 3, 4/, van voornoemde wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, kunnen de door de met de grenscontrole belaste Overheden de vreemdeling terugdrijven die "niet over voldoende middelen van

bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven";

Overwegende dat verzoekende partij niet betwist dat zij slechts in het bezit is van 500 US Dollar; dat blijkens de bestreden beslissing de verwerende partij op het eerste gezicht op goede gronden overweegt dat voornoemd bedrag te laag is om te kunnen voorzien in de kosten van het voorgenomen verblijf in Italië; dat in zoverre verzoekster aanvoert dat ze beschikt over een vliegtuigticket voor de terugreis naar Congo en dat haar oom (voornoemde derde), instaat voor de doorreis naar Italië, is haar argumentatie niet terzake dienend, omdat verwerende partij de reiskosten van verzoekster buiten beschouwing laat en enkel de verblijfkosten in haar beslissing opneemt; dat haar oom de verdere verblijfkosten ten zijnen laste zou nemen is een loutere bewering van verzoekende partij, die niet in het minst wordt gestaafd of aannemelijk wordt gemaakt; dat in de bijgevoegde brief van haar oom (bijlage 4 bij het verzoekschrift), deze enkel schrijft dat hij verzoekster zal helpen, "dans tout son déplacement et dans ses achats", niet dat hij haar verblijfkosten zal ten laste nemen; dat bijgevolg het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat de bestreden beslissing voldoende steun vindt in het tweede motief (onvoldoende middelen van bestaan), zodat het derde middel afgeleid uit de beweerde schending van artikel 3, 3*l*, van voormelde wet (niet voorlegging van documenten ter staving van het doel van het verblijf), op zichzelf niet tot vernietiging en schorsing van de bestreden

beslissing kan leiden; dat het derde middel bijgevolg niet ernstig is;

Overwegende dat bijgevolg niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkgheid over te gaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot het bekomen van een voorlopige maatregel wordt afgewezen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie september 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**